

Arrest

nr. 254 443 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 april 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse tante. Op 29 september 2016 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest van 24 februari 2017 met nummer 182 898.

1.2. Verzoeker dient vervolgens nog zeven maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen worden allen geweigerd.

1.3. Op 2 september 2020 dient verzoeker voor de negende keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse tante. Op 13 januari 2021 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2020 werd ingediend door:

[...]

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.09.2020 voor de negende maal gezinshereniging aan met zijn tante A. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie';

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (WL6584042) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.11.2017 te Antwerpen
- 'certificat administratif de non emploi' n° 567 dd. 16.06.2020
- 'certificat administratif n° 675 dd. 03.07.2020
- 'certificat administratif n° 676 dd. 03.07.2020
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.05.2020, 26.05.2020, 09.06.2020, 24.06.2020, 30.06.2020 en 07.07.2020
- overlijdensakte n° 67 op naam van A. A.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in de aanvraag gezinshereniging dd. 22.04.2020, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 10.08.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- aanvullende storting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.03.2007, 21.05.2007, 07.09.2007, 02.01.2008, 10.07.2008, 21.11.2008: echter, deze geldstorting is - net als de reeds voorgelegde geldstorting uit deze periode (dd. 07.08.2007, 14.09.2007, 11.10.2007, 02.11.2007, 07.12.2007, 04.02.2008, 27.03.2008, 05.05.2008, 16.06.2008, 22.07.2008 en 01.10.2008) - onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; ze dateren van meer dan 8 jaar voor de indiening van de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 21.04.2016. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn elementaire basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

- attest OCMW Antwerpen dd. 09.07.2020 op naam van betrokkene en de referentiepersoon

Deze aanvullende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de voorgaande bijlagen 20 dd. 29.09.2016, 10.11.2017, 07.05.2018, 22.11.2018, 17.05.2019, 21.10.2019, 09.04.2020 en 10.08.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse tante op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 21.04.2016 werd op 29.09.2016 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 24.02.2017 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene hierna nog acht keer na elkaar gezinshereniging aan in functie van diezelfde tante. De volgende aanvragen van 11.05.2017, 14.11.2017, 15.05.2018, 22.11.2018, 21.06.2019, 10.12.2019 en 22.04.2020 werden geweigerd op 10.11.2017, 07.05.2018, 12.11.2018, 17.05.2019, 21.10.2019, 09.04.2020 en 10.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 4e en 5e weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen niet meer beroep tegen de 2e, 3e, 4e, 5e, 6e, 7e en 8e weigeringsbeslissing en diende op 02.09.2020 een 9e aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Reden waarom hem een inreisverbod werd opgelegd.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de

betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Zo heeft verzoeker (doorheen de verschillende aanvragen) maar liefst 18 bewijzen van geldverzendingen in het verleden voorgelegd 18 (en geen 17 zoals verwerende partij stelt in de huidige bestreden beslissing), afkomstig van de referentiepersoon aan verzoeker in Marokko (stuk 4).

Verwerende partij stelt in de huidige bestreden beslissing dat deze geldverzendingen dateren van te lang voor de eerste aanvraag gezinshereniging; in een vorige bijlage 20 wordt ook nog gesteld dat deze te beperkt zijn om te worden aanvaard.

Er dient in dit opzicht evenwel gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige tijds-, frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing(en) een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldverzendingen te oud en te beperkt zouden geweest zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in gelijkaardige zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 6):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. 0 De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Bovendien heeft verzoeker Marokko niet pas verlaten in 2016 (stuk 20). Het klopt dat in april 2016 de eerste aanvraag gezinshereniging in België werd ingediend, doch verzoeker verbleef hiervoor reeds jaren bij de referentiepersoon en diens echtgenoot in Nederland en maakte op deze manier ook deel uit van hun gezin (zie infra).

Deze geldverzendingen dateren met andere woorden wél van vlak voor het verlaten van Marokko.

Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij ook in België nog steeds ten laste is, aan de hand van geldverzendingen in België (stuk 5). Dit betreft inderdaad niet het ‘ten laste in het verleden’, doch toont wel aan dat er nog steeds niets aan de situatie zou veranderd zijn, moest verzoeker moeten terugkeren naar Marokko; hij zou met andere woorden nog steeds ten laste zijn. Er werden tevens in het kader van de vorige aanvragen bewijzen voorgelegd dat de referentiepersoon allerhande kosten voor verzoeker betaalt (zoals advocatenkosten, ziekenhuisfacturen, dagelijkse aankopen, ...).

Verzoeker legde tevens een attest voor waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker, toen hij nog in Marokko verbleef, inderdaad financieel afhankelijk was van de referentiepersoon (stuk 7).

Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen (in het verleden en in België). Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen en het attest van Marokko tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat hij voorafgaand aan de inschrijving in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Dit werd op afdoende wijze aangetoond aan de hand van de volgende documenten:

- *Attesten van woonst in Marokko (stuk 8);*
- *Gelegaliseerde verklaring vanwege de referentiepersoon (stuk 9). Hieruit blijkt dat verzoeker zijn paspoort verloren was tussen 2012 en 2013, doch een nieuw paspoort heeft aangevraagd/verkregen in Nederland;*
- *Verklaring van het Consulaat van Marokko te Nederland m.b.t. paspoort van verzoeker aanwezigheid van verzoeker in Nederland (stuk 10);*
- *Foto's in Nederland (stuk 11);*
- *Verklaringen vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot m.b.t. samenwonen in Nederland (stuk 12);*
- *Getuigenverklaring m.b.t. samenwonen in Nederland (stuk 13).*

Uit al deze stukken blijkt dat verzoeker, na het verlaten van Marokko, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Hij woonde erbij in en werd door hen onderhouden. Betrokkenen vormen dus reeds jaren 1 gezin en thans nog steeds.

De verklaringen vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot betreffen inderdaad verklaringen op eer, zoals verwerende partij stelt in een vorige bijlage 20, doch deze staven wel degelijk de overige objectieve bewijzen die het gezinsleven in Nederland aantonen.

8.

Daarnaast heeft verzoeker ook op afdoende wijze aangetoond dat hij in Marokko onvermogen was.

Zo legde hij om te beginnen het bewijs voor dat hij alleenstaand/ongehuwd is (stuk 14) en dat hij er dus in Marokko helemaal alleen voor stond + ook de overlijdensakte van zijn vader werd voorgelegd (stuk 15).

Hij legde daarnaast het bewijs voor dat hij in Marokko geen enkel onroerend goed heeft (stuk 16 en 18) en dus ook geen woonbelasting moet betalen (stuk 17).

Verwerende partij stelt in een vorige bijlage 20 dat het attest (stuk 16) niet relevant is omdat het betrekking heeft op de periode 2008-2018 en verzoeker toen niet meer in Marokko verbleef. Om te beginnen kan men wel degelijk onroerende eigendom bezitten in een land, zonder aanwezig te zijn in dat land; en ten tweede werd er nog een ander attest (stuk 18) voorgelegd waarin in algemenere bewoordingen wordt gesteld dat verzoeker inderdaad geen onroerende eigendommen heeft in Marokko.

Verdere motivering door verwerende partij ontbreekt hierover, waardoor men kan stellen dat dit aspect van de onvermogenheid wordt aanvaard.

Daarnaast heeft verzoeker aangetoond dat hij in Marokko geen enkel beroep had voor hij het land verliet (stuk 19) en dus geen inkomsten verwierf.

In een vorige bijlage 20 wordt gesteld dat er niet wordt uitgesloten dat verzoeker in andere delen van Marokko inkomsten verwierf. Nochtans werd er tevens een attest voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoeker in Marokko (heel Marokko dus) geen belastbare inkomsten heeft verworven (stuk 21).

Ook hierover ontbreekt verdere motivering door verwerende partij, waardoor men mag stellen dat ook dit aspect wordt aanvaard.

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko én nadien, onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij noch een beroep, noch inkomsten, noch (onroerende) goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 22). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in Marokko en hierbij ten laste is van de referentiepersoon, alsook dat hij voorafgaand aan de inschrijving in België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 6).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de geldstortingen en de attesten van onvermogensloosheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogensloos is Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

9.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon, en dit in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert in een vorige bijlage 20.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te

vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 19.01.2016 gevestigd in België (stuk 23), en dit dus slechts enkele weken vóór verzoeker. Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkenen zich als gezin hebben gevestigd in België vanuit Nederland.

De referentiepersoon woonde hiervoor, samen met verzoeker trouwens (zie supra) in Nederland en verhuisde slechts enkele weken voor de officiële inschrijving van verzoeker in België naar hier!

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat zij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door verzoeker in België - dit terwijl zij reeds sinds jaren samenwonen

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om hem rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoeker beweert dan wel dat de motivering niet afdoende is maar brengen dienaangaande geen enkel concreet argument bij.

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In het kader van voorgaande aanvragen legde verzoeker reeds elf geldstortingen voor die dateren van een periode tussen 7 augustus 2007 en 1 oktober 2008. In de bijlage 20 van 10 augustus 2020 oordeelde verweerder dat deze stortingen dateren van meer dan acht jaar voordat verzoeker op 21 april 2016 zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging indiende in België. In dezelfde beslissing concludeerde verweerder dat de stukken onvoldoende recent en te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van tenlasteneming door de referentiepersoon. De onderhavige weigeringsbeslissing motiveert dat de stukken die verzoeker in het kader van de huidige aanvraag voorlegt, namelijk stortingen van 3 maart 2007, 21 mei 2007, 2 januari 2008, 10 juli 2008 en 21 november 2008, geen afbreuk doen aan deze beoordeling. Daarenboven wordt erop gewezen dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet kan worden afgeleid dat verzoeker aangewezen was op deze gelden om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoeker betoogt dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet geen tijds-, frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde oplegt aan het ten laste zijn. Voor zover verzoeker hierbij kritiek uitoefent op de motivering van de bijlage 20 van 10 augustus 2020, richt hij zich tegen een eerdere beslissing waartegen geen beroep tot nietigverklaring werd ingediend en die bijgevolg definitief is. Met zijn betoog verduidelijkt hij niet op welke manier de voorgelegde geldstortingen afbreuk doen aan de motivering van de bijlage 20 van 10 augustus 2020. De voorgelegde stukken dateren immers ook van 2007 en 2008, wat niet betwist wordt door verzoeker. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij achttien en geen zeventien stukken heeft neergelegd. Hiermee maakt hij echter niet aannemelijk dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met meer recente stukken die niet dateren van 2007 en 2008 en aantonen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar het arrest van de Raad van 28 augustus 2018 met nummer 225 307, toont hij niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van het voormeld arrest dezelfde zijn als in de onderhavige zaak.

Op basis van deze vaststellingen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat de stortingen van 3 maart 2007, 21 mei 2007, 2 januari 2008, 10 juli 2008 en 21 november 2008 onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

2.1.3. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij zijn land van herkomst niet verliet in 2016 maar voor zijn aankomst in België samen met de referentiepersoon woonachtig was in Nederland. Verzoeker betoogt dat hij aldaar deel uitmaakte van haar gezin. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker een verklaring van de referentiepersoon voor waaruit moet blijken dat verzoeker een paspoort heeft ontvangen in Nederland, alsook een verklaring van het Marokkaans consulaat in Nederland, foto's, een getuigenverklaring en een "*certificat administrative*" van 24 november 2017. Er blijkt echter niet dat verzoeker deze stukken bij zijn aanvraag neerlegde. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zich voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de Raad in zijn arrest van 24 februari 2017 met nummer 182 898 oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dit arrest is bekleed met gezag van gewijsde. Naar aanleiding van verzoekers voorgaande aanvragen om gezinshereniging van 11 mei 2017 en 14 november 2017 oordeelde verweerder in de bijlagen 20 van 10 november 2017 en 7 mei 2018 bovendien opnieuw dat verzoeker niet aantoonde dat hij in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissingen, zodat deze definitief zijn.

2.1.4. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en wel degelijk aangewezen was op de geldstortingen. Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar een overlijdensakte op naam van de heer A.A., "*certificat administratif*" nr. 675 van 3 juli 2020 en "*certificat administratif*" nr. 676 van 3 juli 2020, motiveert de bestreden beslissing dat ook deze stukken reeds neergelegd werden in het kader van verzoekers aanvraag om gezinshereniging van 22 april 2020 en beoordeeld werden in de bijlage 20 van 10 augustus 2020. Verweerder oordeelde dat het "*certificat administratif*" nr. 675 en het "*certificat administratif*" nr. 676 beiden werden opgesteld door de lokale autoriteiten van Tsaft en dat deze stukken niet uitsluiten dat verzoeker eventuele inkomsten wist te verwerven in andere delen van Marokko. In de beslissing van 10 augustus 2020 werd geconcludeerd dat deze stukken niet automatisch wijzen op een situatie van afhankelijkheid en onvermogen in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst. In de mate dat verzoeker kritiek aanvoert tegen deze motivering, dient de Raad er wederom op te wijzen dat er geen beroep werd ingesteld tegen deze beslissing waardoor deze definitief is.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat hij in België nog steeds ten laste is van de referentiepersoon en hierbij geldstortingen voorlegt, motiveert de bestreden beslissing dat ook deze stukken reeds beoordeeld werden in de bijlage 20 van 10 augustus 2020. Zoals reeds werd vastgesteld, is deze beslissing definitief, zodat er dienstig naar de beoordeling van deze stukken kan worden verwezen. Bovendien merkt de Raad op dat er niet verduidelijkt wordt op welke manier deze stukken afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker in zijn land van herkomst niet ten laste was van de referentiepersoon.

2.1.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een "*certificat de célibat*" van 28 november 2017, een "*attestation administrative*" van 3 december 2018, een "*attestation de non-imposition*" van 29 september 2017 en een "*certificat de non-imposition*" van 12 december 2018, blijkt niet dat verzoeker deze stukken bij zijn aanvraag voegde. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Daarenboven werden deze stukken reeds beoordeeld door verweerder in de bijlagen 20 van 7 mei 2018 en 17 mei 2019. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissingen, zodat deze definitief zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE

GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij al jaar en dag deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; dat hij door dit gezin (financieel) gesteund wordt: én dat zij samen verhuisden naar België (zie supra).

Verzoeker toonde daarnaast óók aan dat hij intussen volledig geïntegreerd is in België én ook dit dient in rekening te worden gebracht bij het beoordelen van zijn privéleven.

Hij legde hieromtrent immers de volgende stukken voor:

- Documenten ziekenhuis (stuk 24): enerzijds begeleidt verzoeker de referentiepersoon wanneer deze laatste medische zorgen nodig heeft; anderzijds helpt de referentiepersoon verzoeker bij het (af)betalen van zijn eigen medische kosten;*

- Deelcertificaat lessen Nederlands (stuk 25);
- Inschrijving Atlas: Integratie en Inburgering (stuk 26);
- Resultaat cursus Maatschappelijke Oriëntatie (stuk 27);
- Inschrijvingsformulier lessen Nederlands (stuk 28);
- Attest OCMW 'geen financiële steun' (stuk 29);
- Blanco strafblad in België (stuk 30) en in Marokko (stuk 31).

Dit alles wordt op geen enkele manier besproken door verwerende partij.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat 1) verzoeker gescheiden dient te leven van zijn tante, de referentiepersoon, en haar echtgenoot en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familielevens en 2) hij zijn gevestigde leven in België dient achter te laten na een reeds jarenlange afwezigheid in Marokko en dit zou onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.2.1. *In casu* is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen wijzen op een dergelijke verplichting, maar houdt vol dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is met zijn tante. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker een dergelijke afhankelijkheidsband niet heeft aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker tot slot aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM aangezien hij een privéleven heeft opgebouwd in België, dient te worden opgemerkt dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit dergelijke uitzonderlijke omstandigheden blijken, derhalve wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT